

Serie *Thuis in Trinity* – deel 3

NIEUWE *Kansen*
VOOR DE *Vroedvrouw*

Delia Parr

Uitgeverij de Parel – Wijk bij Duurstede

Nieuwe kansen voor de vroedvrouw is het derde en laatste deel in de serie *Thuis in Trinity*. Eerder verschenen *De vroedvrouw van Trinity* en *De keuze van de vroedvrouw*.

Cover design by Dan Thornberg, Design Source Creative Services

Engelse uitgave:

Copyright © 2016 by Mary Lechleidner

Originally published in English under the title *The Midwife's Dilemma* by Bethany House Publishers, a division of Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A. All rights reserved.

Nederlandse uitgave:

© 2016 Uitgeverij de Parel – Wijk bij Duurstede

www.uitgeverijdeparel.nl

ISBN 9789492408037

Vertaling: D. Beentjes

Opmaak: TMgraphics.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor recensies mogen korte bloemlezingen worden gebruikt.

All rights reserved. No part of this publication might be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publishers. The only exception is brief quotations in printed reviews.

*Opgedragen aan mijn kinderen en hun wederhelften
en vooral mijn zeven kleinkinderen,
Caden, Ana, Camryn, Sofia, Crew, Jack en Luke.
Jullie zijn mijn alles.*

JUNI 1831

Het eerste ochtendlicht gloorde nog maar net, toen de plicht vroedvrouw Martha Cade alweer riep. Ditmaal had ze haar baarkruk echter thuisgelaten, net als haar tas vol geneesmiddelen om het lijden van de vrouwen en kinderen, die van haar afhankelijk waren, te verlichten. Ze reed evenmin op haar trouwe paard Grace. In plaats daarvan was ze te voet op pad gegaan en nu liep ze met een afgedekte mand in haar hand door de bossen aan de noordkant van de stad.

Ze bleef even staan om het deksel van de rieten mand op te tillen en er een korte blik in te werpen. Haar kleine, gele zangvogel met de naam Bird tjilpte zodra het diertje haar in het oog kreeg. ‘We zijn bijna op de open plek boven de waterval, waar niemand ons ziet’, fluisterde ze. Toen liet ze snel het deksel weer dichtvallen, waarna ze haar weg vervolgde. Op de een of andere manier had ze het arme dier nooit een behoorlijke naam gegeven. Ze was echter nog steeds van plan zich te houden aan de belofte die ze afgelopen najaar had gedaan, toen ze had gezegd dat ze Bird vrij zou laten, zodra zijn gebroken vleugel was genezen.

Ze wilde alleen niet dat iemand in Trinity dat zou zien.

De bomen aan weerskanten van haar deinden zachtjes in de wind, terwijl ze in een rustig tempo verder wandelde over het bospad om

te voorkomen dat de kleine vogel te veel door elkaar geschud zou worden. Na een strenge winter hadden sommige bomen nog steeds uitlopers aan hun takken en deden ze hard hun best om de zomer bij te benen, terwijl de vele pijnbomen trots hun permanente, donkergroene gordijn vertoonden. Viooltjes stonden volop in de bloei en gaven wat kleur aan de bosgrond, die was bedekt met dennen-naalden en afgestorven bladeren. Zelfs de vogels waren later dan gewoonlijk gekomen, waardoor Martha meer tijd had gekregen om Bird voor te bereiden op de terugkeer naar waar hij thuishoorde.

Haar gedachten waren net zo divers als het bos dat haar omringde. Ze drukte de mand tegen haar borst en keek voor zich uit. Het leven zonder Bird zou in elk geval minder stressvol zijn, gezien het feit dat hij naar believen uit zijn kooi in haar kamer ontsnapte. Maar ze was gehecht geraakt aan het ondeugende diertje. Bird vormde aangenaam gezelschap, vrolijkte haar op met zijn melodieuze gezang en luisterde naar haar als ze haar problemen bij hem neerlegde, wanneer ze niemand anders had dan hem en God.

Zodra het pad tot een einde kwam in de rotsige, harde aarde onder aan een steile helling bleef ze staan en knipperde haar tranen weg. Tot twee weken geleden was dit het punt waar ze van Grace zou zijn afgestegen en het paard zou hebben vastgebonden. Maar het dier dat Martha, ondanks het weer of de afstand die ze moest afleggen, zo trouw had gedragen naar degenen die haar nodig hadden, was er niet meer na een ziekte die zo plotseling had toegeslagen dat Martha niet eens de kans had gehad om afscheid te nemen.

Ze kreeg een brok in haar keel, deed haar ogen dicht en haalde een paar keer diep adem. Ze was nu afhankelijk van aanstaande vaders en echtgenoten om haar op te halen, zodat ze kon helpen bij een bevalling of zorgen voor hun zieke vrouwen en kinderen. Ze moest daarnaast door heel Trinity lopen in plaats van te kunnen rijden, iets wat dagen als vandaag nog zwaarder maakte. Nadat ze Belinda French iets na middernacht had geholpen een prachtige, gezonde zoon ter wereld te brengen, was Martha vlak voor zonsopgang weer

thuisgekomen. Vervolgens was ze direct met Bird op pad gegaan, omdat ze vreesde niet meer voor morgen op te zullen staan als ze eerst uitrustte.

Ze was niet van plan haar laatste beetje energie aan zelfmedelijden te verspillen en dankte God opnieuw voor de zegen die Grace was geweest. Ze vroeg Hem haar ook te zegenen met een nieuw paard, vooral omdat ze geen geld had om er een te kopen.

Na diep adem te hebben gehaald, trok ze haar rokken op en ging weer verder. Ze hijgde tegen de tijd dat ze de helling op was geklommen en stapte de zonnige open plek op, waar ze uitkeek over Crying Falls, het bos en de stad erachter.

De open plek boven de waterval was perfect, omdat het er zo geïsoleerd was en het zich ver van nieuwsgierige ogen bevond – iets wat niet eenvoudig te vinden was in een kleine stad als Trinity. Deze plaats was voor haar als een oase, waar ze kon voldoen aan haar plicht om Bird te helpen voldoende kracht te verzamelen om zelf weg te vliegen en te overleven. De sereniteit van de natuur die ze hier vond, maakte het gemakkelijker om haar hart open te stellen en te bidden.

Omringd door de indringende geur van pijnbomen en de zoete lucht van jonge bloemen, en met op de achtergrond het geruststellende geluid van het water dat over de rotsen stroomde en in de diepte stortte, zette ze de mand neer. Zodra ze Bird op haar schouder had gezet, stapte ze ver genoeg de open plek op om goed zicht te krijgen op de stad in de verte. Tranen vertroebelden haar blik.

Ze was uitgeput, maar ook bedroefd en eenzaam. De zorgen over de toenemende vervreemding van haar dochter Victoria drukten zwaar op haar, maar ze miste ook Fern en Ivy, de zussen die de bakkerij waar Martha nu met haar dochter woonde tijdelijk hadden gesloten. Met Thomas Dillon als hun begeleider waren de zussen afgelopen januari oostwaarts gereisd om een zaak recht te zetten die bijdroeg aan het behoud van hun reputatie als vrijgevege en lieve, oude vrijsters.

Haar hart maakte een sprongetje bij de gedachte aan Thomas, maar begon bijna onmiddellijk daarna te bonzen van bezorgdheid om hen allemaal. Ze zouden vier maanden geleden al moeten zijn teruggekeerd en ze had sinds februari niets meer van hen vernomen.

Ze deed haar ogen dicht en vouwde haar handen, waarna ze al haar zorgen bij God neerlegde en Hem vroeg haar bij te staan. 'Help me alstublieft de gaven die U me hebt geschonken te gebruiken. Help me om mijn taken als vroedvrouw te vervullen zonder te klagen over al het werk dat ik er de laatste tijd bij heb gekregen. Help me met Victoria, waak over mijn vrienden en breng ze allemaal veilig terug naar Trinity. Amen.'

Bird tjilpte, alsof hij instemde met haar amen. Martha deed haar ogen open en grinnikte. 'Ik ben er zeker van dat de Heere jouw gebed ook heeft gehoord', grapte ze. Toen liep ze naar het groepje bomen waar Bird een paar dagen geleden na een lange herstelperiode voor het eerst weer een stukje had gevlogen. 'Klaar?'

Ze hield de vogel haar hand voor en het diertje sprong op haar vinger. Daar bleef hij enkele ogenblikken zitten. Toen vloog hij naar dezelfde tak die hij de afgelopen weken voortdurend had opgezocht. Hij zette zijn borst op en schudde met zijn veren, voordat hij zijn weg vervolgde naar een naburige boom.

'Kijk je toch eens gaan!' riep Martha uit, hoewel hij maar een paar meter extra had gevlogen. Na nog een paar korte stukjes vloog Bird terug naar dezelfde tak waarop hij was begonnen en keek op haar neer. Ze glimlachte en zwaaide, waarmee ze hem in stilte aanmoedigde om verder te oefenen. Hij negeerde haar echter.

Hij was duidelijk uitgeput na het kleine stukje dat hij had gevlogen. Ze zuchtte en stak haar hand naar hem uit. Toen Bird niet op haar vinger sprong en ook niet wegvloog, glimlachte ze. 'Dat jij wegvliegt en weer voor jezelf gaat zorgen, lijkt heel natuurlijk voor ons allebei, maar misschien ben je nog niet sterk genoeg om jezelf te redden. We kunnen het over een paar dagen nog een keer proberen', kirde ze.

Hij sprong op haar vinger en ze hoefde hem niet eens aan te sporen om terug in de mand te gaan.

Zowel teleurgesteld als opgelucht dat Bird weer met haar mee tugging naar de bakkerij, in elk geval voor een paar dagen, keek ze naar de stand van de zon. 'De meeste mensen zullen al op zijn tegen de tijd dat wij terugkomen', waarschuwde ze. 'Ik zal het je laten weten als het tijd is om weer stil te zijn, maar tot die tijd heb ik geen enkel bezwaar tegen een vrolijk deuntje.'

Bird hield zich echter koest, wat haar vermoeden bevestigde dat hij moe was en nog niet klaar om haar te verlaten. Ze had pas een paar stappen gezet toen een bekende lichtflits vanuit een van de bomen beneden haar boos maakte. Met grote passen beende ze over het rotsige pad de helling af. Ze wist de dunne boom precies te bereiken op het moment dat Will op de grond sprong. Maar ze was buiten adem en Bird tijlpte protesterend.

Grijzend zwaaide de jongen met zijn armen. 'Kijk je toch eens gaan!' deed hij haar na. 'U bent echt een maf mens.'

Ze griste de verrekijker uit zijn hand en keek kwaad naar de negenjarige jongen, die haar vriend Samuel enkele maanden geleden had geadopteerd. 'En jij bent een brutale jongen. Had ik je niet gewaarschuwd dat je mensen niet mag bespioneren met dit ding? En waarom zit je niet op school?'

De kwajongen probeerde tevergeefs de verrekijker terug te pakken. 'Ik was niet aan het spioneren. Ik oefende met de verrekijker en u kwam toevallig in beeld. Bovendien bent u geen "mensen". U bent ... bijna familie.'

Hoewel zijn antwoord haar ontroerde, kende ze hem goed genoeg om te weten dat zijn vleierij slechts een poging was om haar af te leiden en zijn straf te ontlopen. Ze stopte de verrekijker in haar zak, zodat hij hem niet zomaar terug kon pakken. 'En school?' vroeg ze.

Hij grinnikte opnieuw. 'Morgen is de laatste dag, maar de school begint nooit zo vroeg.' Hij tuurde naar de lucht. 'Ik denk dat het bijna half acht is.'

Ze stak een hand in haar andere zak, waarin het horloge zat dat haar grootmoeder al bij zich had gedragen, toen ze nog als eerste vroedvrouw van Trinity werkzaam was. Zodra ze zag dat het kwart voor acht was, knikte ze. 'Je kunt maar beter gaan. Weet Samuel eigenlijk wel dat je in de bossen rondsluip?'

'Hij heeft me zelf gestuurd', antwoordde Will. Hij streek een lok haar uit zijn gezicht. 'Hij zei dat u waarschijnlijk weer met die stomme vogel op pad was en dat u misschien wel wat gezelschap op de terugweg wilde als dat beest eindelijk voorgoed zou wegvliegen.'

'Dus je bespioneerde me *toch*', merkte ze op, en ze tuitte haar lippen. Hoe Samuel wist waar ze mee bezig was, was een mysterie. Maar ze was blij met zijn bezorgdheid om haar. De voormalige zeeman, die tegenwoordig volledig blind was en net zo koppig als onafhankelijk, beweerde dat hij nog steeds de weg kon vinden in de bossen rond de geïsoleerde hut, waar hij met Will woonde, hoewel ze betwijfelde of het hem in zijn eentje zou lukken om veel verder te komen dan dat.

Nu zijn oude zeemansvriend Fancy zich als verzorger en kok bij het merkwaardigste huishouden in de wijde omtrek had gevoegd, had ze echter het vermoeden dat Samuel wat extra hulp bij zijn uitstapjes kreeg.

Will keek haar een ogenblik onderzoekend aan en stak toen zijn hand uit. 'Ik kan wel met u mee naar huis lopen. U ziet er verdrietig uit. Ik denk dat die vogel van u daarom niet wegvliegt. Maar meneer Samuel zegt dat u dat domme, lelijke paard van u nog steeds mist. Ik zou niet weten waarom u daarom zou moeten huilen, maar Samuel zegt dat meisjes zo zijn.'

'Hoe?' vroeg ze, terwijl ze de mand in de holte van haar elleboog hing en zijn hand pakte.

'Maf en huilerig. Maar hij zegt dat ze vooral zo onvoorspelbaar zijn dat een man nooit zeker weet wat een meisje zal zeggen of doen.'

Ze grinnikte. Het ontzag voor de oude man in de ogen van de jongen en in de klank van zijn stem waren overduidelijk. En nog-

al opmerkelijk, aangezien Will als weeskind uit New York naar het westen was gelokt, naar het internaat van dominee Hampton. De zogenaamde dominee had zelfs Martha zand in de ogen gestrooid, voordat vorig jaar duidelijk werd dat hij de groep weesjongens oefende om voor hem te stelen van de mensen in en rondom Trinity.

‘Het is lang niet zo ingewikkeld om meisjes te begrijpen als Samuel het doet voorkomen, als je de tijd neemt om echt met ze te praten’, zei ze. ‘En wat zegt Fancy erover?’ vroeg ze toen.

Een stem iets verderop antwoordde: ‘Ik heb tegen die jongen gezegd dat meisjes een groot raadsel zijn, maar leuk om te zien.’

Grijnzend kwam Fancy achter een boom vandaan. Opzichtige sieraden schitterden in een regenboog van kleuren in het zonlicht. Hij was ruim over de zestig, zeker twintig jaar ouder dan Martha, en zijn gegroefde gezicht vormde het bewijs van de jaren die hij in weer en wind op zee had doorgebracht.

Hij reikte maar net tot haar schouder en aangezien Martha zelf ook geen lange vrouw was, kon Fancy nauwelijks anderhalve meter lang zijn. Zelf was ze wat afgevallen, nadat Fern en Ivy de bakkerij hadden gesloten en waren vertrokken, maar het was duidelijk dat ze meer woog dan Fancy. Daarnaast was haar haar nog grotendeels bruin, terwijl zijn laatste plukken grijs kleurden.

Hij stak een hand in de lucht toen hij kwam aanlopen. ‘Voordat je begint te zeuren, ik was je niet aan het bespioneren. Samuel heeft me gestuurd om de jonge William hier in de gaten te houden’, legde hij uit. Hij zag het handvat van de verrekijker een klein eindje uit Martha’s zak steken en keek haar vragend aan.

Martha haalde haar schouders op. ‘Ik houd die verrekijker voorlopig bij me.’

Will kreunde en liet haar hand los. ‘Houdt u hem? Hoelang?’

‘Totdat je me bewijst dat je het dit schooljaar goed hebt gedaan en je mij of andere mensen uit de stad niet meer zult bespioneren. Je mag die verrekijker alleen nog maar gebruiken als je met meneer Fancy aan het jagen bent. Begrepen?’

Hij gromde.

‘Dat klinkt redelijk, vind ik’, waarschuwde Fancy. ‘En ik denk ook niet dat Samuel hier iets tegen in te brengen heeft.’ Toen Will iets onverstaanbaars mompelde, trok hij zijn wenkbrauwen op. ‘Wat zei je daar?’

‘Ik ... ik zei: ja, mevrouw. Eh ... ja, meneer. Ik begrijp het.’

‘Mooi zo’, zei Martha. Toen sloeg ze een hand voor haar mond en geeuwde. ‘Ik heb geen haast om thuis te komen. Laten we samen terug naar de hut gaan, goed? Ik was toch al van plan om bij Samuel langs te gaan en hem eraan te herinneren hoe belangrijk het is dat er iemand bij hem is als hij naar buiten gaat.’

Fancy kwam naast hen lopen. ‘Misschien moet je later langskomen.’

‘Waarom? Voelt Samuel zich niet goed?’

‘Hij is buiten aan het oefenen. In de buurt van het meer’, flapte Will eruit, terwijl hij aan haar arm trok.

Fancy trok een pruillip.

Martha bleef abrupt staan. ‘Is hij in zijn eentje in het bos? Waarom hebben jullie hem –’

Fancy onderbrak haar met een luid gesnuif. ‘Je weet dat hij niet voorgoed in die hut opgesloten kan blijven, zeker nu het eindelijk warm begint te worden.’ Hij gebaarde Martha om door te lopen. ‘Hij wordt al heel goed in het volgen van het spoor dat we voor hem hebben achtergelaten, zodat hij zelf naar het meer kan gaan om te vissen. Als hij niet terugkomt, weet ik precies waar ik hem moet zoeken.’

Martha hield haar commentaar verder voor zich en ontweek een modderpoel. Hoewel Fancy ervan overtuigd leek dat hij prima in staat was om op Samuel te passen, vroeg ze God om ook over hem te waken.

Toen ze zich weer op een droog gedeelte van het pad bevonden, glimlachte Fancy naar haar. ‘Hebt u zin om vanavond te komen eten? Ik wilde al een tijdje eekhoornstoofpot maken, als deze jonge-

man me na school tenminste wil helpen er een paar te vangen en te villen.'

'Dat zou ik graag willen, maar ik heb sinds gisternacht niet meer in mijn eigen bed geslapen. Zodra ik ga liggen, ben ik bang dat ik tot morgenochtend doorslaap. Daarom ben ik hier ook meteen met Bird naartoe gegaan', legde ze uit.

'Kom maar als u kunt. Ik zorg ervoor dat we genoeg hebben', zei Fancy, toen ze aankwamen bij de splitsing in de weg, waar hun wegen zich zouden scheiden, nu Samuel er niet was om te bezoeken.

'Ik zal het proberen', beloofde ze. In haar eentje liep ze verder over het bospad, dat uitkwam bij het kerkhof aan de oostkant van de stad. 'Nu is het tijd om stil te zijn', waarschuwde ze. Bird had echter al een tijdlang geen kik meer gegeven en lag waarschijnlijk te slapen.

Tegen de tijd dat ze de begraafplaats overstak, was ze te moe en te hongerig om enige aandacht te besteden aan de vooruitgang bij de bouw van de nieuwe, stenen kerk. De laatste keer dat ze keek, waren de werklieden nog met het fundament bezig geweest.

De gedachte aan het bed in haar kamer in de recent gerenoveerde bakkerij dreef haar voort. Ze werd ook verleid door de gedachte aan de mand met eten die ze mee terug had genomen van het kraamfeest, een feestmaal dat ze had gedeeld met alle vrouwen die tijdens de bevalling bij Belinda waren gebleven en Martha daarbij hadden geholpen.

Een nog beter idee was om het eten mee naar bed te nemen en daar te verorberen, zodat ze niet aan tafel in slaap zou vallen. Ze bleef even staan om op adem te komen en wierp opnieuw een blik op haar horloge. Het was bijna negen uur. Op dit tijdstip was Victoria waarschijnlijk nog bij tante Hilda, bij wie ze meestal sliep wanneer Martha werd weggeroepen nu de gezusters Lynn nog niet terug waren.

Tot hun terugkeer zou Victoria's dagindeling niet veranderen, of Martha nu thuis was of niet. Ze hielp tante Hilda en diens man met hun klusjes 's morgens. Na de lunch werkte ze 's middags een tijdje

voor dokter McMillan in zijn praktijk, voordat ze een paar uur aan haar gedichten en verhalen in zijn studeerkamer bezig ging. Tegen het einde van de middag keerde ze vervolgens weer terug naar tante Hilda.

Dat alles betekende dat Victoria niet thuis was om getuige te zijn van Martha's onconventionele plan om in bed te ontbijten en de rest van de dag te slapen.

Martha wist echter dat ze geen hap door haar keel kon krijgen en geen oog dicht zou doen, voordat ze de zware taak, die ze al wekenlang voor zich uitschoof, had volbracht.